Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Nielsen, L. C.; [Ill.: Viggo Pedersen].
Titel | Title:	Rejsen til Rom : Rejserim
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København ; Kristiania : Gyldendal, 1904
Fysiske størrelse | Physical extent:	70 s.

DK

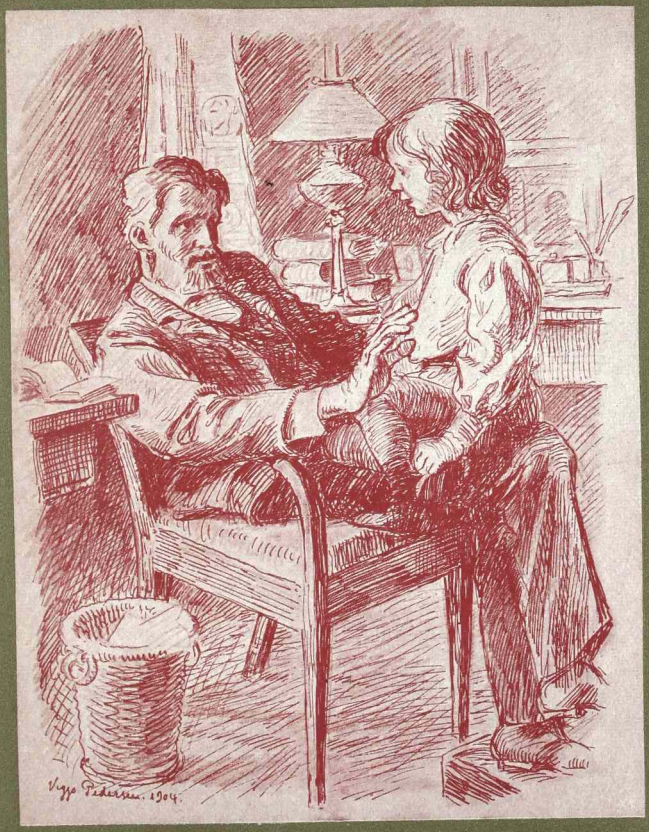
Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

REJSEN TIL ROM

REJSERIM AF L. C. NIELSEN

GYLDENDALSKE BOGHANDEL · NORDISK FORLAG · KØBENHAVN OG KRISTIANIA · MCMIV

1905-14 896

L. C. NIELSEN

REJSEN TIL ROM

Viggo Pedersen. 1904.

REJSEN TIL ROM

REJSERIM

AF

L. C. NIELSEN

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

1904

1500 EKSEMPLARER

LANGKJÆRS BOGTRYKKERI
KØBENHAVN

TIL

MIN SØN JAKOB

AFTEN
I ROM
II FIRENZE
III ROM
IV FIESOLE
V NEAPEL
VI GENUA
VII ROM
VIII VENEDIG
REJS UD

Solen sover derude nu
i Havets vuggende Seng,
saa kommer Turen nok snart til dig
at sove, min lille Dreng!
Dog, ikke før Moder kalder,
ender vi denne stolte Dag;
for vi vil nyde hvert Aandedrag,
saa længe vi kan komme til det —
Men sove, naar Moder vil det.

Stille bliver der udenfor,
og stille bliver vi to;
naar Solen er vugget til Hvile,
gaar alt, som støjer, til Ro.
Og støjet, det har vi begge,
men nu har vi sat os saa stille ned,
for vi vil rejse saa langt af Sted
paa Mindernes stærke Vinger,
der os til Italien bringer.

Ingen rejser saa tit som vi
men heller ingen saa let;
vi kunde rejse hver Dag, vi to,
og dog ikke blive træt.
Her inde i Faders Stue
har vi den hele, runde Jord,
saa vi kan rejse i Syd og Nord,
hvorhen, hvorhen det os lyster,
til fremmede Byer og Kyster.

Men tiest vi tar til Italien,
hvor vi har været en Gang.
Vi drømmer om alle de gamle Byer,
om Sol, om Blomster og Sang.
Vi drømmer om gule Floder,
om grønne Marker og Bjærge blaa,
om alle de Ting, vi sammen saa,
om Vin, som giver os Kræfter —
Saa sover vi godt derefter!

I

ROM

Jeg løfter dig, min lille Dreng,
saa rider vi til Rom!
Nu skynder vi os sporenstregs,
at Mor ej tar dig undervejs,
forbi Berlin til Brenner;
dér møder os den Varme, som
Verona mod os sender!

Verona!

Kan du høre
og huske, hvor det lød
den Aften i vort Øre?
En Duft, orangesød,
gav os fornyet Glæde,
saa du holdt op at græde
og sov paa Moders Skød!

Saa fløj vi gennem Dalen,
hvor Luften er som Vin.
Igen vi op ad Bjærge steg;
da laa foran os, nattebleg,
endnu kun halvvejs vækket,
Pistoja.

Togets Hvin
det gjorde dig forskrækket,
du vaagnede og skreg!

Men da vi langs med Floden for,
hvor Figen og Oliven gror,
og øjnede mod Himlens Blaa
den store, røde Kuppel staa
saa majestætisk hvælvet,
min lille Dreng, da lo du højt,
som om du kunde ænse,
vi nærmed os Firenze.

Skal vi staa af et Øjeblik?
Du husker nok den Vej, vi gik
til gamle Papa Frasi's Hus!
Hvor du blev bange og konfus,
fordi du ej forstod ham,
du trak ham i hans hvide Skæg
og var uvenlig mod ham.

Det skal vi gøre godt igen,
før Papa Frasi falder hen
og dør og skal begraves.
For naar man er saa mange Aar
og ene mellem andre staar,
er det en dobbelt Smærte,
at ej en Gang man Godhed faar
selv af et Barnehjærte!

Og saa af Sted igen til Rom!
Farvel, Farvel Firenze, som
vi ingensinde glemmer!
Nu skynder vi os lige lukt
til Peterskirken.
Se, hvor smukt
den løfter sig og stiger
højt over Gadevrimlen,
som steg den ind i Himlen!

Ak Rom! Ak! Rom!

Min lille Dreng,
vi kan ej rejse længer,
fordi din Far faar Vandringsvé,
hver Gang han faar det Land at se,
hvorved hans Længsel hænger.
Nu kalder Mor; du skal i Seng.
Saa maa vi ride hjem fra Rom,
den samme Vej vi kom!

II

FIRENZE

Far! Hvem er den Mand paa din Væg,
med den rynkede Pande og sorte Skæg?

— Min Dreng, det er Michel Angelo,
den store Mester, ham kender du jo!

— Sørger han, Far? Eller er han vred?
Hvorfor sér hans Øjne saadan herned?

— Min lille Dreng, lad os rejse hen
og se Michel Angelo's By igen,
for aldrig saa du en By som den!
Sid op, sid op, saa sprænger vi bort,
mens Aftenen sænker sig kold og sort
over dem, der bliver herhjemme;
vi to har ej Lyst til at glemme!
Det regner. Men hellere Kinden vaad
af Regn end vædet af gavnløs Graad,
til mange Taarer har vi ej Raad,
vi to, som vil lære at kende
Alverden til Verdens Ende!

Nu stryger vi gennem den tunge Luft
afsted, afsted til Rosernes Duft,
der svæver langs Arno's Strømme
som henfarne Slægters Drømme!
Vi standser en Stund i Fiesole
for ud over Blomsternes By at se,
da vælder os gennem Hjærte
al Mindernes dybe Ve:

Dernede, husker du, husker du det,
der var det, din Moder lærte
din lille Læbe at le!
Du laa og leged paa hendes Skød,
mens Solen Sundhed over jer gød,
og Palmebladene sitred,
og Springvandsstraalerne glitred.

Saa aabned din Mor for sit unge Bryst;
du drak. Hvor drak du af Livsens Lyst,
som kunde du aldrig stille
din Tørst i den hvide Kilde!
Men Moders Mælk og den gode Sol
de kunde dit Sind dog bøje;
du lukked tilsidst dit Øje
saa lydløst som en Viol.
Omkring dig steg de høje
Kupler, Taarne og Spir mod Sky —

Min Dreng; det var dernede
i Michel Angelos By!

Ser du, hvor stærk den ligger,
hvor majestætisk for vor Fod,
— en Løveflok, der drikker
af Arno's friske Flod!

Ja, under Løvens barske Tegn
blandt røde Liljers milde Hegn
Firenze i sin Magt forstod
at skabe Mænd, hvis Styrke
den siden kunde dyrke!
Dér staar Arnolfos Taarn endnu
og knejser;
og Santa Croce rejser
sig skøn og franciskanergraa,
mens Dômens Duer mod Himlen slaa
og sætte sig til Hvile
paa Giotto's Kampanile!

Kom, hold min Haand, saa vandrer vi
ned ad den skønne Skrænt, fordi
din Mor og jeg har vandret
en Gang ad denne Sti.

Hvor lidt her er forandret!

Den samme Vin i Vinjen gror,
den samme lille Bæk sig snor
i Dag, som da jeg gik med Mor,
ja, som for mer end fem Aarhundred siden.
Saa langsomt og saa lidt forandrer Tiden!

Som vi nu gaar her, Skridt for Skridt,
har fordum Dante gaaet tidt
og tænkt — og lidt —
og drømt om Beatrice!
Og husker du Boccaccio,
der under Pesten sad og lo?
Men fremfor alt: Angelico,
den blide,
der i St. Marco's Klosterfred
har malet sine Syner ned,
saa Hjærterne bevæges,
og deres Vunder læges!

Firenze!

Lad os træde
stilfærdigt som paa helligt Sted;
saa dyrebar en Glæde
det er for dig og mig paany
at se din første Barndoms By
og lytte til de Klokker,
der runger højt af Ry!

Nu tier de! Nu tier de!
O, til i Morgen bier de;
saa lyder atter deres Slag,
og kalder: det er Dag.

Og saadan har de kaldt en Gang
paa ham, hvis stærke Mejsel klang,
saa Marmorsplinter om ham sprang
og føg til fjerne Lande,
og furede, min Dreng, hans egen Pande!
Her stred han med den hvide Sten,
til David stod paa sine Ben
og stolt og frygtløs mod sin Fjende skued,
mens Ild af Ungdom i hans Øjne lued!

Ja, Ungdom!

Donatello saa
den ogsaa i Firenze gaa
saa rank og ubekymret,
som bar den aldrig Sorg.
Han mejsled St. Georg,
saa frejdigt ung, saa spænstig stærk,
i Stand at øve Underværk,
halvt Dreng, halvt Mand,
men helt en Adelsvilje,
— med Blod af Løven og den røde Lilje!

Ak Ungdom!

Der var Ungdomsmod,
den Gang Firenze mægtigt stod,
og Ungdomstrang, og Ungdomstrods,
— ej Ungdomstrængsel som hos os!

Det skal du mindes til din Død;
du drak det ind paa Moders Skød,
mens St. Lorenzo's Klokker lød:
Den Tid, som ej paa Ungdom tror,
den bliver glemt, den smuldrer hen,
den levner intet Ry!

Min Dreng! Det staar der skrevet
i Michel Angelo's By!

III

ROM

Nu lukker Dagen langsomt Øjelaagene
og gaar til Ro, — som du, min lille Dreng,
om lidt vil gøre, naar din Moder kalder.
Det sidste Skær ind i vor Stue falder,
mens Mørket vokser frem fra alle Krogene.
— Nu er det Tid for Børn at gaa i Seng!

Men først saa maa vi rejse Romerturen.
For du kom hjem og var forknyt af Kulde,
og Vinden tuder stygt, vi faar vist Sne.
Men Rom har Sol. Og vore Sind er fulde
af Minder fra det Land, vi fik at se,
fra Solens Land mod Syd bag Alpemuren.

Nu hilser vi Farvel til Mor,
Farvel til lille Thora!
Til Rom, til Rom vi rejser ned,
og vi tar ind, som Moder ved,
i Via Aurora.
Gamle Angela lukker os ind,
hun græder af Glæde, det gode Skind,
og knuger dig i sine Arme.
Hun mumler dit Navn som en henrykt Mor —

— ja, Angela, Angela, du er stor
ved din oprigtige Varme!

Vi bor i den samme Stue igen.
Min Dreng, min Dreng, kan du huske den,
hvor Solen tindred derinde!
Saa tidt vi gennem vort Vindu saa:

Derude Villa Borghese laa
med alle de store, stolte Trær,
Cypresser, Palmer, Pinjer især
og flere, hvis Navn vi ej kender.
Og Monte Pincio, hvor vi gik
hver Eftermiddag og hørte Musik
og saa over Piazza del Popolo,
hvor Præsterne vandrede to og to
forbi Obelisken, hvor Løverne ligger
og udspyr Vand, som Drengene drikker!

Og husker du Tiberens gule Flod,
der mumled et Sprog, som du ej forstod,
om Slægter, der længst er døde?
Langs den vil sammen vi gaa igen.
Og saa til Peterskirken hen;
dér ligger Folk paa Maven
for Paven
som hjemme for en Prins.

Det har vi to nu ej til Sinds;
for vi vil gaa og mindes
de Ting, som blev os kære,
da første Gang vi saa dem,
og lære at forstaa dem!
Vi skynder os fra Pavens Stol
op til det høje Capitol,
hvor Ulvene en Gang holdt Vagt
om Romerrigets Ære.

Der gaar en gammel Ulv i Bur,
forsulten og forkommen,
og længes mod den fri Natur.

Ja, saadan er det hele Land:
en hungrig Ulv, som ikke kan
af Fangenskabet bryde;
den knurrer, men maa lyde!
Det skønne Land, hvis Minder gror
i Marmor af den magre Jord,
det Land, som du og jeg og Mor
vil aldrig kunne glemme!

— Min Dreng, nu er vi hjemme!

IV

FIESOLE

Verden er ond. Lad os rejse, min Dreng,
det er værst at bo mellem Venner!
Nu rider vi bort fra den store By,
hvis Luft har været saa tung som Bly,
til et Land, hvor ingen os kender.
Vi rider mod Syd, vi rider mod Vest;
at bo mellem fremmede det er dog bedst;
vi rider mod fri Horisont,
mod Syden,
mod Solen,
der røgter sin himmelske Dont!

Saa sætter vi over den salte Sø
og staar i det fremmede Land.
Dér spørger de os, hvor vi skal hen,
hvor langt vi agter at fare?
— Ja, vi har tænkt paa Italien!
det vil vi dem roligt svare.
Saa ønsker de os godt Rejseheld;
vi siger dem Tak og byder Farvel
og sporer vor Hest og sprænger af Sted
mod Syden,
mod Solen,
der venter os, før den gaar ned!

Min Dreng, ak, kender du denne Duft?
Og se, hvor lys og liflig en Luft,
se Bjærgene, hvor de blaaner!
Snart rider vi over den hvide Sne;
dér vil vi os vidt over Verden se,
før Vejen mod Sønden skraaner.

Nu standser vi her paa St. Gotthards Tind
saa højt over alle Huse.
Den vise Vind, den vise Vind
den hører vi sagte suse.
Den taler til os om mange Ting,
for den har været saa vidt omkring,
som ingen af os kan komme;
i Morges den gennem Firenze strøg,
saa Roseduft over Fiesole føg,
hvor alle de Munke fromme
gik om og lugted af Løg!

Fiesole, Fiesole,
der ligger saa lyst paa Højenes Ryg!

Ja kom, dér rider vi hastigt hen;
afsted, afsted til Italien,
hvor Sol og Sommer os venter!

I Aften vi vil i Fiesole gaa,
hvor store, sorte Cypresser staa,
og høre dens Klosterklokker,
der lokker,
fra sidst vi lytted derpaa!

V

NEAPEL

Der er en lille Stund igen,
min Dreng, før du skal sove;
og Mor har maattet love,
at hvis vi kan Neapel naa,
før Uhret gir sig til at slaa,
saa skal hun ikke hente dig
til Sengs, men rolig vente dig.

Neapel!

Det er ingen Sag
for os, som Vejen kender,
at naa derned før Uhrets Slag,
før Mor dig bort vil bære!
Se! Allerede løfter sig
langt borte i den skære
og milde Luft:
Vesuv!

Dens sorte Røg mod Himlen staar
som Abels, da han ofred Faar;
maaske er den et Offerbaal
for alle Verdens Synder!

Vi skynder
os fremad mod vort Maal!

Neapel!

Se, der øjner
vi Byen langs den havblaa Bugt,
blandt Pinjer, der sig højner
saa stateligt og smukt.
Den gyldne Sol forgylder den,
den varme Dis indhyller den,
med Blomsterduft fortryller den,
den ligner, som den ligger dér,
en Pige, der vil vade
i Vandet for at bade!

Vi vandrer i dens Gade,
hvor sammen vi har vandret før.
Vi standser ved den gamle Dør
til Huset, hvor vi boede.
Nu er de grønne Skodder stængt,
som trætte Øjne, der har tænkt,
og som, af Solen stukket,
har Laagene tillukket!

Lad os langs Golfen gaa,
hvor Sejl som Svaner svømme;
dér er saa godt at drømme,
naar Himlen er saa fuld af Sol,
og Bugten er saa blaa.

Her dufter af Viol!
Og kan du høre Guitarklang?

Min lille Dreng, der var en Gang,
din Fader til Neapel kom
saa fattig som en Rotte,
der aad sin Rede tom.
Han var saa syg af Sult og Sol,
og svimmel —
Da kom der fra Guds Himmel
en Duft som af Viol,
der mætted ham, beruste ham
og gjorde ham saa kry.

Og derfor er Neapel hans kæreste By!

Neapel, ak Neapel
saa fuld af Synd og Sang! —

— Min Dreng, nu falder Mørket paa,

Vesuv sin Fakkel tænder.
Og Moders Uhr er ved at slaa!
Saa hjem igen! Det kan ej gaa,
at Moder paa os skænder!

VI

GENUA

Hvor er det længe, siden
vi to har været hjemmefra!
Min Dreng, jeg tror, vi sprænges,
saa brusende vi længes!
I disse fire Stuer smaa,
bag Døre lukt med Laas og Slaa,
her gaar vi hele Tiden
som Børn, der passes paa!
Vi vil ej længer bøje os,
men dristigt byde Verden Trods
og rejse lige hjemmefra
til Genua, til Genua!

Til Genua!

Hvad tænker Mor,
naar hun nu ser os gaa om Bord?
Og lille Broder Ebbe?

Ak, lille Ebbe, bliv ej vred,
fordi vi tar saa langt af Sted,
du maatte gerne komme med,
men du formaar det næppe.
Og det var ogsaa altfor haardt
for Mor, hvis alle tre tog bort,
og hun blev ene hjemme;
det maa du ikke glemme!
Nu skynder Far og Jakob sig
til Genua og henter dig
saa meget, vi kan faa for vore Penge —

— Men du maa være god mod Mor saa længe!

Til Genua! Til Genua!

Dér er Kolumbus kommen fra;
dér vil vi ned og spørge
om Vej til *vort* Amerika.
For vi har maattet sørge,
af Fattigdom og smaalig Nød,
af daglig Angst for dagligt Brød,
af Nag og Nid
til hver en Tid,
saa vi vil heller finde Død
end leve mer i Fængsel
med vor Kolumbus-Længsel!

Nu sejler vi vor egen Sø;
den, der har Mod, kan ikke dø,
og der er ingen Ting, som skal os skræmme —

— Naar Mor og Ebbe har det godt derhjemme!

Til Genua! Til Genua!
Dér er Kolumbus kommen fra;
den Gang han var en Dreng som du,
da løb han der langs Vandet
og legede i Sandet.
Maaske vi ser hans Spor endnu
af Bølgerne bevaret?
I Genua, i Genua
dér vil vi søge Svaret!

Dér har vi Middelhavet,
det blide, blaa og vuggende,
hvis Bølger sagte sukkende,
som om de drømte Drømme,
mod Genua strømme!

Derude sejled Far en Gang.
Og Havet nynned paa en Sang
om Lykke,
og Livet laa foran ham uden Skygge!

Hvad nynner det for dig i Dag
med sine fine Bølgeslag?
Min lille Dreng, hvad spaaer det dig
af godt og ondt paa Livsens Vej?
Kom, lad os høre efter!

Det hvisker sagte om din Fod:
Kolumbusmod! Kolumbusmod!

Ja, om du blot en Gang forstod
de Kræfter,
der bruste i hans Blod.
For han var stærk, min Dreng, som faa
af alle, du skal agte paa,
og kan til Bunds du *ham* forstaa,
da ved du mer om Livet,
end det blev Hvermand givet!

I Genua, i Genua
de spørger os, hvor *vi* er fra,
og hvad vi har i Sinde?
— Det er det Land Amerika,
som vi vil se at finde!
Men ikke det, Kolumbus fandt,
den Gang han over Havet vandt
og viste dem, som tvivled,
han havde talet sandt.

Det er vor egen Lykkes Kyst,
som vi drog ud at søge:
maaske den stiger mørk og stejl
op over vrede Vandes Spejl;
maaske den glider mild og tyst
ind under grønne Bøge!

Maaske! Maaske!

Min lille Dreng,
du skal ej Lykken søge.
Den er en Bølge. Tag den!
— Ak, se, du griber bag den.
Den ruller fra dig, før du tror —

— Min Dreng, nu kalder Mor!

VII

ROM

Nu rider Solen til Vesterland
med gylden Hjælm og med Flammespyd,
saa rider vi to, min Søn, mod Syd
langt bort over Bjærge og Dale,
didhen, hvor Stenene tale; —
derned, derned, hvor Vindenes Sprog
fortæller om Ting i Historiens Bog,
som vi to har læst men vil læse paany, —
— til Rom, til den hellige By!

I Aften vi under os intet Hvil,
vi rider af Sted de Hundrede Mil,
saa stærkt, at ingen kan se os,
og intet ondt kan ske os.
Moder kalder — vi vender os om
og raaber Farvel og vinker!
Og Have under os blinker.
Og Floder under os snor sig.
Og Bjærge under os kror sig.
Dér løber den Vej, vi én Gang kom!
Min Dreng —
og dér er Rom!

Nu blotter vi vort Hoved,
som Tusinder før os har gjort,
naar de gik ind ad denne Port:
— I Rom! Gud være lovet!
Saa store Mænd har vandret her,
de drog hertil fra fjern og nær,
fra Hjem, fra Slægt og Venner;
fra Nordens Kulde kom de hid
at søge Sol en stakket Tid;
fra Øst de kom, fra Vest de kom,
Alverdens Veje randt mod Rom!

Mod Rom!

Hvor har det runget
forjættende fra Slægt til Slægt!
Snart lød det tusindtunget
af Pilgrimsskarer sjunget,
snart fra en enlig Drømmers Mund
som en vemodig Hvisken kun!
Og du og jeg, hvor har vi tidt,
naar her var mørke Dage,
i vore Tanker ønsket os
mod Rom, mod Rom at drage!

Nuvel, saa lad os tage
hinandens Haand og vandre ind
i Byen med beredte Sind

og fryde os
og tyde os
hvert Bud, den har at byde os.
Der taler mer end tusind Aar
fra dette Støv, hvorpaa vi gaar;
hvo ved, om i dets tørre Smuds
ej findes Smuld af Romulus!
Thi Støvet er det sikre Sted,
hvor alt, som lever, synker ned;
selv den, som ejed Kejserkaar,
den samme Stodderlod han faar:
at vejres hen som Støv en Dag
for Vindens lunefulde Jag.

Det vil vi ikke tænke paa,
men trøstigt gennem Gaden gaa
og over Livet glæde os,
saa langt det vil tilstede os;
lad saa en anden Slægt en Gang
som Støv i Støvet træde os!

Først smager vi den søde Vin.
Saa vandrer vi til Palatin,
hvor Cæsars Mure knejser
i stor og stolt Ruin.
Nu bor der ingen Kejser!
Forsvunden er den gyldne Pragt
som Cæsar selv og Cæsars Magt,

men Regn og Sol og Vejr og Vind
de løber evigt ud og ind,
som om de hørte hjemme!
Tidt lyder det ved Midnatstid,
som var det Nero's Stemme,
der flakked hid og did!

Ja, Nero!
Det var her, han stod
en Nat og saa foran sin Fod
et Flammehav, et Ocean
af Ild, der blodigt brændte.
Han hørte, Børn og Kvinder skreg;
men skadefro
hans Øjne lo,
mens Røgens sorte Søjler steg:
det var hans egen Haand, som Ilden tændte!

Og Riger skælved for hans Bud,
og Nero troede, han var Gud! — —

— Min Dreng, det hændte tidt i Rom,
og andre Steder Verden om,
at den, hvis Hoved Kronen bar,
halvt var Forbryder, halvt en Nar
men helt sin Magt uværdig!
Ja, det kan endnu ofte ske,
og du vil daglig faa at se,
hvor meget Liv og Lykke gaar tilspilde,
fordi de, som har Magten, handler ilde!

Se dig omkring her, hvor vi gaar:
Saa mange mørke Minder staar
og truer;
men højest over alle naar
dog Collossæums Buer!
De gaber vidt og vældigt dér
og vidner om et Blodbegær,
som hører svundne Tider til,
men driver dog hver Dag sit Spil!
Derinde paa det gule Grus
paa Liv og Død blev kæmpet;
de faldnes Skrig blev dæmpet
af Bifaldsstormens Brus.

O, dette Blod, saa dyrebart,
har Menneskene aldrig spart;
den stærke slog den svage ned,
saa tidt det lod sig gøre.
— Den, som forstaar at høre,
han faar om sligt Besked!

Men kom, saa vil vi vende os
fra denne Blodbeskuen
og gennem Titusbuen
hen over Forum gaa!
Se, disse Fliser, graastensgraa,
som du og jeg nu træder paa,

dem har forsvundne Slægter slidt,
og Legioners tunge Skridt
har genlydt tidt,
naar de ad Via sacra kom
med Sejr igen til Rom!

Ja, Rom!

Hvem vandred ikke her!
De drog hertil fra fjern og nær,
fra Hjem, fra Slægt og Venner.
Her vandred Michel-Angelo
og Rafaël, de største to.
Og han, hvem bedst vi kender:
her vandt han dybt i Bjærget ind
og hented Jasons gyldne Skind!
Og her har Goethe gaaet
og grublet — og forstaaet!

Forstaa, min Dreng, lær at forstaa!
Saa kan igennem Rom du gaa
og læse der om Liv og Død,
om Kamp og Sejr, om Magt og Nød
alt, hvad din Sjæl kan ønske sig at vide — —

Forstaa, min Dreng, lær at forstaa i Tide!

VIII

VENEDIG

Jeg ved det; jeg har lovet dig, vi skulde til Venedig;
min Dreng, kom sæt dig hos mig, saa drager vi af Sted!
Jeg længes ogsaa selv, og i Aften er jeg ledig,
og træt af alt det Mørke, vi bliver plaget med.
Og alle mine Tanker — i Venedig faar de Fred.

Hvad Vej skal vi nu tage, den gamle over Brenner?
Den har vi rejst saa ofte, vi kan den udenad.
Nej, vi vil til St. Gotthard, den Vej, du ikke kender,
men hvor din Far har været, da han var fri og glad —
Saa gennem Lombardiet til Lagunernes Stad!

St. Gotthard! — Har jeg aldrig fortalt dig om den Morgen,
jeg vandred ned ad Bjærget, der tindrede af Sne?
Jeg gik i Sol og Stilhed, højt hævet over Sorgen,
og sang som Gemseskytten og tav og maatte le.
Der var kun hvide Tinder og Himlens blaa at se.

Ved Siden af mig bruste en lille Flod ustyrligt;
en Ørn saa højt var steget, at den lignede en Stær.
Min lille Dreng, da saa jeg: Alt Liv er eventyrligt,
og hvis det ikke er det, saa er det intet værd!
— Jeg blev saa stærk af Lykke og fik Alverden kær.

Og alle mine Dage, de aabned sig som Gemmer,
hvor mange Ting har ligget i lange Tider gemt.
Og midt i Sneens Stilhed jeg hørte Lyd af Stemmer,
min Far's og Mor's og andres, jeg næsten havde glemt.
Det lød, som Solens Straaler var Strenge, der blev stemt!

Da blev din Far saa stille. Han løfted sine Arme
op mod St. Gotthards tause, snetindrende Tind
og loved tyst og helligt at værne om den Varme,
som Livets store Sammenhæng gød i hans Hjærte ind. —
Min Dreng, — det Løfte lægger jeg ogsaa dig paa Sind!

Ja, vi maa til St. Gotthard! Se der, de hvide Tinder,
de glimter allerede i Aftensolens Skær!
Og kan du høre Floden, hvor støjende den rinder,
som om den vilde raabe: Af Vejen! Jeg er her!
— højrøstet som et Menneske, der har sig selv for kær.

Saa ind igennem Tunlen, igennem Bjærgets Hjærte,
som fordum laa forstenet i tusindaarigt Hvil;
nu jamrer det og synes at vride sig i Smærte,
hver Gang det gennembores af Togets tunge Pil,
der farer frem ustandselig med larmende Il.

Og ud igen af Mørket! — Hvor aander vi befriet
og ser med dobbelt Glæde det høje Himmelblaa!
Og Toget jager fremad. Da ligger Lombardiet
udbredt for vore Øjne, saa langt som de kan naa.
Min Dreng, min Dreng, saa herligt et Syn du aldrig saa!

Se, ud til alle Sider, vidt ud til Himmelranden
de grønne, rige Marker af gule Floder delt,
og hvide Byer, som ligger og kimer til hinanden
og spejder over Landet, om det endnu er helt
— det Land, som gennem Tiden saa tidt var sønderdelt!

Vi ruller over Broer, vi suser gennem Vinjer;
imellem standser Toget for at trække sit Vejr.
Og atter gaar det fremad! Vi ser de første Pinjer
og hilser dem velkommen, for de er Sydens Trær.
Og vi to elsker Syden, vi har vist hjemme dér.

Da blaaner i det fjerne en smal og sølvblank Strime,
som om et Stykke Himmel hen over Jorden laa,
og gennem Luften hører vi St. Marcus Klokker kime —
Da stiger op af Havet den By, vi vilde naa:
Venedig, Havets Dronning, som før en Gang vi saa!

Ja, vi har set Venedig og vandret i dens Gader,
vugget paa Kanaler fra Palads til Palads;
stumme har vi staaet og stirret paa Façader,
bag hvis Søjlerader
fordum Fester fejredes ved vinfyldte Glas.
Se, bag disse Ruder sad Tizian og maled;
her i denne Højsal stod Dogen og befaled,
og hans Bud blev adlydt fra Hav og til Hav —

— Ak, nu er Venedig kun Venezia's Grav!

Hvor vi vender Øjet, dér møder os kun Minder.
Livet selv er standset; skal det røre sig paany?
Stille ligger Staden, mens Dagene forsvinder,
én for én de rinder
farveløse, døde gennem Farvernes By.
Mindes du Marcuspladsens Skyer af hvide Duer
i Kreds om Kampanilen, der stod saa stolt, men nu er
en sørgelig Ruin, en Dynge Sten og Grus?

— Min Dreng, saaledes segner selv Lykkens største Hus.

Den ranke Kampanile!

— Ja, husker du de Gange
vi gik, din Mor og du og jeg, og drømte ved dens Fod?
Gennem Aftnens Stilhed klang Guitarspil og Sange.
Imellem blev du bange,
ængstet af den Skønhed, din Sjæl jo ej forstod.
Tidt kom det mig for, at jeg kunde Hulken høre;
Fortidens Røster de runged i mit Øre,
højest Colleone's Kommandostemme bød;
men der var ej længer blot én, som ham lød.

Husker du Gondolerne; de duvede som Svaner,
dukked under Broerne og viste sig igen;
syngende stod agter en mørk Venezianer,
som med sikre Vaner
styrede vor Baad ad Kanalvejen hen.
Vandet laa solblankt, men rugende sort,
dystert som gemte det Hemmeligheder,
Menneskeskæbner, det skjuler og freder,
Minder om Liv, som er stedet til Ro!

— Saa gled vi ind under Sukkenes Bro.

Sukkenes Bro!

Ja, min Dreng, du maa vide,
her i den By, der blev bygget til Fest,

her maatte mange uskyldige lide,
tidt maatte Lykken i Lænkerne bide,
just som den troede sig højest til Hest.
Lyt! Kan du høre, det sukker endnu,
Murene, Broen og Kølvandets Bølger —
der er en Gru,
som overalt sig klagende dølger:
Døden, som Livet forfølger!

Sukkenes Bro!

Ak, min Dreng, du skal mindes,
ikke blot her i Venedig den findes,
ikke blot her! Overalt — overalt!
Selv skal du gaa i dens sukkende Mørke,
alle maa gaa der, din Far og din Mor —

Du vil forstaa det, naar du bliver stor!

Hver Dag kan blive som en Sten,
du maa paa Ryggen bære.
Den er saa tung, den smærter dig,
om nok saa haardt du hærder dig;
du flytter møjsomt dine Ben
og maa dig Taalmod lære.

Hver Dag kan blive som en Drik,
der er dig grim og vammel.
Med Ulyst du modtager den;
det hjælper ej, du vrager den.
Det er dig, som en Gift du fik,
der gør din Vilje gammel.

Men sker det dig, saa rejs, min Dreng,
til nye stærke Steder.
Ryst Hjemmestøvet af din Fod,
rejs ud og rust dit unge Mod,
og vær dig selv en Dommer streng
og søg dig nye Sæder!

Du kan endnu kun halvt forstaa,
men siden vil du lære:
Rejs ud, mens Verden venter dig;
før Gammeldom indhenter dig!
Rejs ud! — Naar du er bleven graa,
kan du paa Mindet tære!

DRENGE TIL ORLOGS

Af L. C. NIELSEN

BILLEDER FRA EN FRIVILLIG LÆRLINGS TOGT
MED ILLUSTRATIONER AF ERIK HENNINGSEN

2 KR. 75 ØRE

Der er Sol og Lys, frisk Luft og Ungdom i disse fordringsløse Billeder fra en halvt udvokset Ynglings Togt til Søs. Det er i sjælden Grad lykkedes Forf. at gøre Skildringen almengyldig og digterisk værdifuld.

Kapitlerne om Opholdet i Athen og om Juleaften hos den græske Konge hører i det hele taget til Bogens bedste Afsnit. Med stor Sympathi er Kong Georg og hans Kærlighed til Danmark tegnet. Iøvrigt veksler det med Lys og Skygge, Glæder og Sorger.

Det er en Stemningslyriker, der har skrevet disse Skitser, en blød Barnesjæls Minder fra en haardhændet Periode i hans Liv. Der er mere Gemyt end Matrosskæmt i Bogen. Men den faar netop derved sit eget Præg, sin Tilforladelighed og sin Oprindelighed. Unge og ældre Læsere vil i lige Grad glæde sig over den. Og som den er tilegnet Forfatterens Moder — der vel har oplevet adskilligt af det, der berettes om Jeans Moder — saaledes vil utvivlsomt mangen en Moder nu forære sine Drenge denne smukke og lærerige Bog. Den kan tjene til Advarsel. Men den kan ved sine ærlige Skildringer ogsaa lære en Yngling at hæve Hovedet højt og gøre sin Pligt til det sidste. *(Dannebrog)*

Næppe mange af de Drenge, der under en haardhændet Behandling uddanner sig til danske Søofficerer, er af samme Støbning som den lille Jean, om hvem Hr. L. C. Nielsen fortæller. Saa fin og redelig, saa drømmende og inderlig. Et af Bogens store Fortrin er netop dette, at alting ses og forstaas ved den lille Jeans Barneøjne; hans troskyldige Beundring overfor Officererne, hans kejtede Venskab med Kammeraterne, hans Eventyr-Juleaften hos den græske Konge, hans unge Sjæls Rørelser overfor Akropolis' Vidundere — alt synes troværdigt.

Jean er en varsom, nænsom og fin lille Knøs. Bogen er ogsaa varsom. Saameget af, hvad der rører sig i næsten udvoksne Drenges Sind, saameget af, hvad Skib og Landlov byder Lærlingene, er ikke medtaget. Forfatteren er vegen tilside fra at beskrive det Raa og Hæslige, som han ofte strejfer. Men denne Bogens Ensidighed vil gøre, at den lægges i Hænderne paa unge Mennesker, der vil more sig godt over en ikke Maryats-forsøren, men netop dansk Skildring af Drenge til Orlogs. Og de ældre vil glæde sig over, at Forfatteren har vist sig som Poet indenfor det enkle Stofs Ramme. *(Politiken)*

For store Drenge vil disse usminkede Fortællinger om Sømandsliv være en udmærket Gave. Men ogsaa vi andre læser Bogen med Fornøjelse, fordi dens personlige Oprigtighed ikke udpynter eller poserer — for dens naturlige og skønne Følelse, den kunstnerisk sikre Skildring. *(Vort Land)*

LANDKÆRS BOGTRYKKERI KØBENHAVN

PH. HANSENS BOGBINDERI KJØBENHAVN